גלריה

הארץ
www.haaretz.co.il

יום רביעי ט"ו באב תשפ"ו
29 ביולי 2026

האם בגלל משבר האקלים ניאלץ להיפרד מפסטיבלים והופעות תחת כיפת השמים?
4



"המאניה מפחידה כי אחריה כל החושך נופל עלייך"

היא עבדה בטירוף, בזבזה כסף בלי הכרה, יצאה למסיבות, השתמשה בסמים – ואז הגיעה האבחנה. ברומן אמיץ ומפתיע, חושפת שיר מנור את חייה כמתמודדת נפש, אמא ובת זוג

רונן טל

צילומים: הדס פרוש

שיר מנור לא הבינה מדוע הסביבה הקרובה שלה כל כך מודאגת – בזמן שהיא מרגישה על גג העולם. זו היתה תקופה מסעירה ומלאה בפעילות, והמוח שלה לא הפסיק להגות מיזמים יצירתיים: היא קנתה עשרות עציצי קקטוסים, פיזרה ברחבי הדירה, צבעה וקישטה אותם בחרוזים שפירקה מתכשיטים. במקביל היא חשבה על עסק למכירת גלויות שתעצב בעצמה על לוחות עץ. פעם בשבוע היתה יוצאת למועדון, מתדלקת את עצמה בסמים, רוקדת כל הלילה ומשלימה שעות שינה למחרת. היא היתה כל כך עסוקה, שנאלצה לשכור מישהי שתעשה במקומה את העבודה האמיתית שלה בכתיבה שיווקית ועיצוב גרפי לעסקים.

המשך בעמ' 2

המשך מעמ' 1

"דיברתי בלי הפסקה, דברים לא כל כך הגיוניים, ובדרך כלל אני די שתקנית", מספרת מנור. "הייתי חייבת לזוז כל הזמן. קניתי המון מדפים והמון דברים יפים לשים על המדפים. זה הגיע לע־לויות מטורפות — יכולתי לראות בחשבון שלי באי־ביי איך כל חו־דש אני מוציאה יותר, עד שחודש אחד הגעתי לעשרת אלפים שק־לים. עבדתי ימים ולילות בגינה שבמרפסת; היו שם אדניות ועצי־צים מוזנחים, הוצאתי את האדמה והשורשים ופיזרתי אותם בכל הדירה. לראשונה התחלתי גם לע־שן גראס בבית. מאז שנולד לנו ילד, ההסכם ביני לבין גיל היה שאני מעשנת רק בחוץ אבל הנה־גתי חוק חדש: כשהילד לא בבית מותר לי. הייתי מעצבנת. אבל לי היה אדיר".

בזמן שההתנהגות של אשתו נעשתה מוזרה ומטרידה יותר ויותר, גיל ניסה למצוא לה פסי־כיאטר, אבל כל מי שהם פנו אליו לא היה זמין. בלית ברירה הוא לקח את אשתו למיון. "שיתפתי פעולה כי אמרתי לעצמי שהוא תמיד צודק", מספרת מנור, "אבל בלב הרגשתי שאיזה כיף לי ולמה צריך לטפל בי. במיון הסתחבקתי עם האחיות, הזמנתי את הרופאה לעשן איתי ג'וינט על הגג".

לפני שבע שנים הרופאים אב־חנו אותה עם מאניה דיפרסיה והמליצו על אשפוז במחלקה סגו־רה. "התחלתי לבכות, לא רציתי להישאר שם. השחרור מהמיון היה בתנאי שאהיה 'מטופלת בקהילה', כלומר — גיל שומר עליי ואחראי לדאוג שאקח את התרופות שלי. ובאמת לקחתי את כל התרופות כי פחדתי שיאשפזו אותי".

מנור, בת 50 ואמא לילד, הע־בירה את ההתמודדות עם המאניה דיפרסיה לספר הביכורים שלה "מוגזמת" (הוצאת תשע נשמות), שכולו תיאור חשוף של חיים עם מחלת נפש. מהרגע שבו אובחנה המחלה נאמר לה שאין תרופה, שבמקרה הטוב ניתן לשלוט בסי־מפטומים בעזרת תרופות שיאזנו בין השיאים הזוהרים של המאניה לתהומות האפלים של הדיכאון. מדובר במשימה לא קלה שדורשת ערנות תמידית ומשפיעה על כל מי שנמצא בסביבתה.

בהתמודדות הזאת המחלה אורבת כל הזמן, נכונה להתפרץ ללא התרעה. באופן כמעט פרדו־קסלי, האופוריה הצבעונית של המאניה מבהילה לא פחות מהח־שיכה של הדיכאון. "הפחד ממאניה הוא גם הפחד מהדיפר־סיה שאחרי. כי כשיש מאניה



שיר מנור ובן זוגה גיל בטיול באמסטרדם לפני שנתיים. "הוא היה שם כל הזמן"

"במסיבה הראשונה כבר ביקשתי קוקאין. המוזיקה הדליקה אותי וגם זה שמתחילים איתי, הרגשתי שוב בת 26. בבית גיל היה נוזף בי אבל בגלל הסמים הרגשתי שאני יכולה לעשות הכל"

כאשר בעלה ובנה חוזרים מהברי־כה, הם "רואים אותה רוקדת בק־פיצות על המדשאה עם עשרים משכנותיה לצימר, כולן ענודות במחרוזות מעשה ידיה שזוהרות למרחוק בכל הצבעים... כשהעל־תה את רעיון המסיבה היתה הסכ־מה גורפת, במיוחד כשהסבירה שהיא מבינה מאוד במסיבות ורי־קודים, ולאחרונה נאלצה להפסיק בגלל מחלת נפש".

"אמרו לי שהספר משעשע, אבל לא התכוונתי לכתוב ספר משעשע. זה יצא ככה בגלל שהייתי משועשעת בזמן הכתיבה", אומרת מנור ומסבירה שבשביל להצליח לכתוב היא היתה צריכה להימצא במצב פחות מוקצן של מאניה — היפו־מאניה בטרמינו־לוגיה הפסיכיאטרית — שבו עדיין ניתן לתפקד בלי להסתכן באובדן קשר עם המציאות או בגלישה פסיכוטית מלאה. "הייתי במצב רוח נהדר כשכתבתי, והיה לי קל לכתוב מצחיק, ציני. זה לא קל לי ביום יום".

היפו־מאניה נשמע כמו מצב די נורמלי עבור רוב האנשים.

"היפו־מאניה זה מצב אידיאלי שכל אדם היה רוצה להיות בו. את במצב רוח נהדר, יש בך יצירתיות ואנרגיה בלתי נדלית ויכולת לד־בר עם כל העולם. הבעיה היא שאחרי היפו־מאניה יש דיכאון, זה חלק מהדינמיקה של המחלה, וב־גלל זה צריך לייצב אותה. אבל כשאני בהיפו אני לא רוצה לייצב אותה כי מבחינתי זה מצב מושלם".

איך את מרגישה עכשיו?

"כעיקרון אני מיוצבת, אבל אני אף פעם לא יכולה לדעת מה באמת קורה, אין מדד אובייקטיבי

הספר נוגע בנושאים טעונים כמו מחלת נפש, התמכרות, והאופן שבו השילוב ביניהן עלול למוטט גם את הזוגיות היציבה ביותר. אבל באופן שעשוי להפתיע, הוא מציע חוויית קריאה מהנה

הומור עצמי

"מוגזמת" נוגע בנושאים טעו־נים כמו מחלת נפש, התמכרות, והאופן שבו השילוב ביניהן עלול למוטט גם את הזוגיות היציבה ביותר. אבל באופן שעשוי להפ־תיע, הוא מציע חוויית קריאה מהנה. הכתיבה של מנור מתא־פיינת בנטייה ברורה לסרקום והומור עצמי, וגם הרגעים הקשים ביותר מתוארים בפיכחון ובכנות שמנטרלים מעט את המטען המאיים שלהם, ומבססים את ההבנה שמתחת לכל הסימפטומים וההגדרות הרפואיות אנחנו צופים במופע של אנושיות אמיצה. הסי־פור נמסר דרך כמה נקודות תצ־פית, של הגיבורה ושל האנשים הקרובים לה: בעלה, אחותה, הח־ברה הטובה. אפילו האוטובוס הצהוב, שלקח אותה לבית הספר וממנו, מקבל זכות דיבור.

כדי להרחיק את הסיפור מעצ־מה, מנור לא כתבה ממואר אלא בראה גיבורה בשם טל, ובהמלצת החברים בסדנת הכתיבה הקצינה סיטואציות מסוימות או המציאה כאלה שמעולם לא התרחשו. כך למשל, בזמן חופשה בצימר בצפון, שאומר עכשיו את מיוצבת. זו תחושה כללית, ופעמים רבות קרה לי שהרגשתי שאני מיוצבת גם כשזה לא היה נכון. לפעמים חוסר האיזון היה כלפי מעלה, ול־פעמים כלפי מטה".

ילדה בודדה

מנור גדלה במושב משמר הש־בעה. כשרון הכתיבה שלה בלט כבר בילדותה. בגיל שש, במקום להעתיק שיר כמו כל הילדים, היא העדיפה לשכתב אותו בסגנון אישי, ובגיל תשע ייסדה עיתון שכתבה, ערכה, שכפלה ומכרה לחבריה לכיתה בחצי שקל לגי־ליון. עם זאת, היא זוכרת את עצ־מה כילדה בודדה, דחויה ורגישה באופן מופרז.

"לאורך השנים ניסיתי להבין למה בעצם הייתי כל כך מוזרה. אני זוכרת שמכל דבר הכי קטן שאמרו עליי הייתי בוכה נורא, וכשהייתי בוכה היו יוצאות לי מין אבעבועות אדומות משונות על הצוואר. היו צוחקים עליי שאני משקפופרית, והשיער שלי גדל לצדדים בצורה מוזעזת. לא היו לי כמעט חברים, ומאחורי הגב הילי־דות היו מלגלגות עליי או יורדות עליי בטלפון. והייתי גרועה בספו־רט. אף אחד לא רצה אותי בקבו־צה שלו, אז או שהייתי נבחרת אחרונה או שפשוט הייתי יושבת בצד".

דברים השתנו עבורה בתיכון. היא עברה ללמוד בבית ספר מחוץ למושב, היו לה חברים חדשים שהכירה בתנועת הנוער, השיער



"מוגזמת". נטייה לסרקזם עיצוב: חואנה קפלוטו / הוצאת תשע נשמות

"אמרו לי שהספר משעשע, אבל לא התכוונתי לכתוב ספר משעשע. זה יצא ככה בגלל שהייתי משועשעת בזמן הכתיבה. הייתי במצב רוח נהדר והיה לי קל לכתוב מצחיק, ציני. זה לא קל לי ביום יום"

התארך ועדשות החליפו את המ־שקפיים. היה לה אפילו חבר, מד־ריך פופולרי בתנועה, אבל הפרידה ממנו הובילה למשבר הנ־פשי המשמעותי הראשון שלה. "אחרי שאף אחד לא התעניין בי הוא נהיה החבר שלי, ופתאום עזב אותי לטובת חברה מהשכונה. יכו־לתי לראות אותם מתנשקים מה־חלון שלי. זה היה קשה".

היא בלעה כדורים שמצאה בבית הוריה. "ניסיון ההתאבדות הראשון שלי", היא אומרת, אבל מדגישה שגם הוא וגם הניסיונות שבאו אחריו לא בהכרח ביטאו רצון ממשי להיפרד מהחיים. "בפ־עם האחרונה לקחתי כמות לא מספקת של כדורים אחרי שפתח־תי את כל המגירות בבית. לא סי־פרתי לאף אחד, וזה פשוט לא השפיע".

בצבא היתה משקית ת"ש, תפ־קיד שהסב לה סיפוק רב. אחרי הצבא אובחנה מנור כמי שסובלת מדיכאון קל והחלה ליטול בקבי־עות נוגדי דיכאון. בגיל 26 התחת־נה עם גיל, איש הייטק מצליח. "היתה לנו מערכת יחסים יציבה, נעימה, לפחות על פני השטח", היא מספרת. "גרנו בדירת גג מפ־נקת ששכרנו ואירחנו חברים לא־רוחצת ערב פעם בשבוע. שנינו היינו מרוצים מחיינו המשותפים אף על פי שהתראינו שעה־שע־תיים ביום כי עבדנו בשעות שו־נות. בשעתיים האלה בקושי דיברנו, בעיקר צפינו בטלוויזיה. הייתי מאדה וויד בוופורייזר שלי, ורוב הזמן הייתי די מנותקת, אבל גיל שמח שלא הסרחתי את כל הבית עם הג'וינטים שלי".

מנור עבדה במשרד פרסום, "אבל הבנתי שלעבוד עבור מישהו אחר זה לא בשבילי. הייתי בוכה בשירותים בכל פעם שאיזה בוס צעק עליי". היא הקימה עסק בשם "מילת הקסם", שהעניק שירותי כתיבה ועיצוב לחברות מסחריות, כולל עיתונים שלמים — בפרינט ובדיגיטל — שהופצו בין העובדים והלקוחות. היא נחשבה לאשת מקצוע מבוקשת, שבין לקוחותיה היו ארגונים גדולים כמו אוסם, נמל אשדוד, אמישרגז, המרינה בהרצליה ועוד.

בשיא הגרנדיוזיות של המא־ניה היא פרסמה "כללי עבודה" נר־קשים, שנוסחו בטון נוזף ונועדו להפחיד לקוחות, הנהיגה תנאי תשלום בלתי אפשריים, וכשכל זה לא עבד היא פרסמה באתר שלה באנר "לא מקבלת לקוחות חד־שים". בעקבות התפרצות המאניה דיפרסיה היא צמצמה בצורה מש־מעותית את כמות העבודה.

ואז לפני כעשור, נכנסו המסי־בות לחייה. חבר שנקרא בספר קו־תי סיפר לה על ליין טכנו באחד המועדונים בתל אביב שמיועד לאנשים בגילם. "נדלקתי וביקש־תי שייקח אותי בפעם הבאה. ואז התחיל להתגלגל כדור שלג שהוביל בסופו של דבר להתקף המאניה שלי. אבל יכול להיות שהייתי בהיפו־מאניה כבר שנים, וזה רק הדליק את זה יותר. אין דרך באמת לדעת".

תארי את כדור השלג.

"כבר במסיבה הראשונה ביק־שתי קוקאין. מאוד התגעגעתי לקוק שזכרתי מהמסיבות שהייתי הולכת אליהן בגיל 20. השתמש־תי גם באם־די והתחלתי לעשן הרבה יותר. עד אז הייתי לוקחת שאכטה מהוופורייזר פעם בשעה־שעתיים, עובדת עם זה והכל בסדר, אבל אנשים מסביבי היו מעשנים המון, וברגע שחזרתי לעשן ג'וינטים זה היה כל הזמן. ממסיבה למסיבה התגברו הסמים, התגברו החברויות עם האנשים האלה.

"מה עוד הדליק אותי? המוזי־קה כמובן, זה שמתחילים איתי, נעורים מחודשים. הרגשתי שאני שוב בת 26. בבית גיל היה נוזף בי, נותן לי משימות — ואהבתי לא להיות בבית. בגלל הסמים הרגש־תי שאני יכולה לעשות הכל, ביט־חון עצמי מטורף. הצלחתי לדבר עם אנשים, שזה נדיר אצלי, הייתי מסוגלת לרקוד שמונה שעות בר־צף. מגיעה עם קותי והוא כל כך פופולרי, איך שנכנס למועדון כו־לם היו מחבקים אותו, עוטפים אותו. חשוב לי להבהיר שהוא לא הדיח אותי לכלום. אם כבר, אני הדחתי אותו להדיח אותי".

בשלב זה נכנסה לחייה דמות נוספת שמנור השתמשה בה כדי להדיח את עצמה. בספר קוראים לה גלית, עוזרת הבית שלה, סטל־נית עם ידע נרקוטי מתקדם שהפ־כה לחברה קרובה. גלית הציגה בפניה חומר שלא הכירה: תרופה מעוררת בשם אטנט, שמיועדת במקור לטיפול בהפרעות קשב וריכוז, אבל הפכה בשנים האחרו־נות לאחד הסמים הפופולריים בתל אביב.

"נקלעתי לעומס עבודה מטורף וגלית הביאה קצת ולקחתי רבע,

התעמלות בוקר

1. "לשווא נושאות התבונה והאנושיות את קולן", כתב הפילוסוף משה מנדלסון במאה ה־18. והסברו?
2. מהי המגבלה שהטיל על כתיבתו, מבחינה דתית?

תשובות בעמ' 10

ואז עוד רבע, ואז זה נגמר וביקש־תי מהרופא שירשום לי, ודי מהר התחלתי לקחת כל יום", מספרת מנור. "בהתחלה התייחסתי לזה כמשהו שאני לוקחת בשביל לע־בוד, אבל גיליתי שזה עושה לי כל כך טוב שאני יכולה להפוך את זה לסם המסיבות שלי. הפסקתי לק־חת קוק או אם־די, לא הייתי צרי־כה אותם, אטנט זה כמו שילוב של אקסטה וקוק בלי הדאון שאחרי. זה היי נהדר ובניגוד לסמים אח־רים הוא לא גורם לך להשתבלל אלא להיות יצרנית. הייתי מדברת על זה עם כל מי שרצה לשמוע — נהגי מוניות, כולם. אומרת 'אתה חייב לנסות את זה'".

מנור מאמינה שהאטנט הביא להתפרצות המאניה. "סביר להניח שיש פה גם גנטיקה, אבל זה היה הקש ששבר את גב הגמל. מגיל 20 אני לוקחת נוגדי דיכאון, והרגשתי רוב הזמן די מיוצבת, אבל השילוב של האטנט עם החומרים האחרים יצר התפוצצות. בעלון שמצורף לתרופה מופיעה אזהרה שלאנ־שים שסובלים מהפרעה במצב הרוח זה עלול להיות מסוכן. אני לא חושבת שיש מישהו שקורא את העלון הזה, אני לא קראתי, ואני לא בטוחה שהייתי צורכת פחות אם הייתי קוראת. הרבה אנ־שים מסביבי, הם והילדים שלהם, לוקחים את זה, לא משנה כמה אני אומרת להם עכשיו שזה עלול להיות מסוכן. התגובה שלהם היא 'עזבי, זה עושה את החיים יותר קלים, למה שאקשיב לך?'"

נפילה מגובה

מנור מתגוררת עם גיל ובנה תום בן ה־15 בדירה בת שתי קו־מות במרכז תל אביב. הרבה מחש־בה עיצובית הושקעה בחלל: ארונות המטבח הם בצבע טורקיז, המדפים עמוסים בפריטים צבעו־ניים שנאספו בשנות הבזבוז הפ־רוע, צמד דימויים גיאומטריים תואמים תלוי מעל הספה, ובין העציצים במרפסת נשקפת פיסה של ים.

לכל אורך הראיון גיל מגיע מהמטבח עם קערות ומגשים: אב־טיח חתוך בדייקנות, עוגיות טחי־נה, כדורי תמרים ומשולשים של קרקר גרעינים שהולכים נהדר עם צזיקי — את כל זה הוא הכין בעצ־מו. כשרון הבישול המרשים שלו מצטרף לחוסן נפשי, מסירות וסב־לנות שאפשרו לו להחליק באופן טבעי לתפקיד המטפל אחרי הת־קף המאניה הראשון של אשתו.

"הוא היה שם כל הזמן, דאג שאקח את התרופות, שאקפיד על שעות שינה. אני מצדי לא סבלתי אותו. הוא כל הזמן ניסה לרסן אותי, התנהג כמו אבא לנערה מת־בגרת, הגביל אותי בכל מה שני־סיתי לעשות — קניות, חו"ל, עישונים וכל המיומים שלי — ואני הייתי אז פצצה של אסרטיביות ולא הפסקתי לחבוט בו".

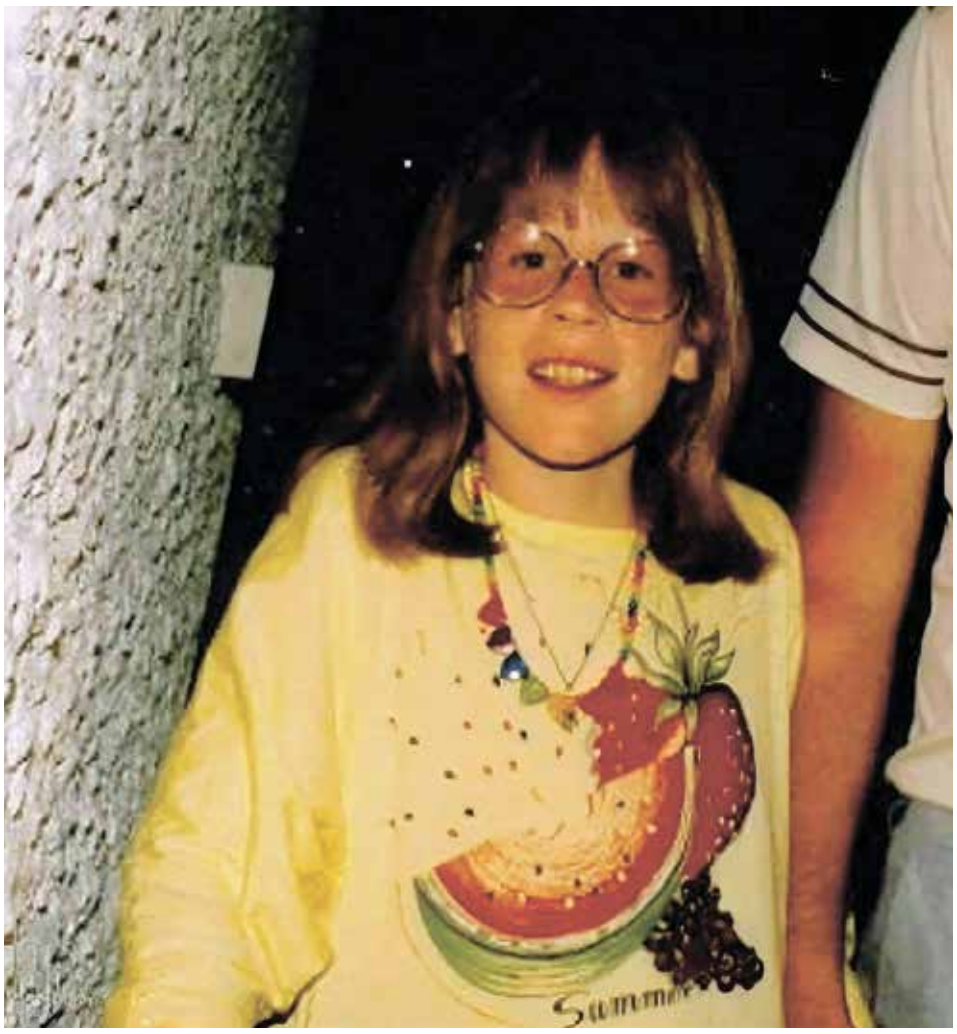
כחלק מההתחייבות שלקח על עצמו, גיל ארגן מחדש את סדר היום שלו ואפילו החליף עבודה שתאפשר לו לבלות יותר זמן בבית. "כשהוא לא היה כאן הוא ביקש מאנשים אחרים שיחליפו אותו, שישגיחו עליי. מאוד רציתי לצאת החוצה. פעם אחת הוא הס־כים שאצא עם חברה, נתן לי שטר של 200 שקל, ואמר 'אתן יכולות להסתובב אבל לא להתפרע'. בוב־זתי את זה בחנות הראשונה, קני־תי חולצה. אחר כך הלכנו לסטימצקי והתחננתי בפניה שת־קנה לי ספר, מגנטים, כל מיני שטויות. כמעט שכנעתי אותה לממן לי כתובת קעקע, אפילו בח־רנו את הפונט, אבל אז היא גררה אותי הביתה".

אחד המיזמים שמנור התמידה בו הוא "ביפולארית", בלוג שגרף בשיאו 30 אלף כניסות בחודש. בפוסטים יומיים היא תיארה את ההתמודדות עם המחלה, נתנה עצות מניסיונה, שילבה מחקרים ויצרה קהילה של מתמודדי נפש ששמרו איתה על קשר מסביב לשעון. "היתה לי תחושת שליחות לאגד את כל המידע על ביפולא־ריים ועל הפרעות מצב רוח", היא מספרת.

אחרי חצי שנה של כתיבה יומיומית הדיכאון הכה בה. אפילו שהתכוננה לקראתו, עוצמת הש־בר הדהימה אותה. "משיא הגובה את יורדת להכי אפל שיש. את לא יכולה לעשות כלום — לא יכולה לדבר, לא יכולה לזוז, קמה בבוקר ורוצה למות, מחפשת דרכים לה־תאבד. הייתי בודקת כל הזמן בט־לפון מה יכול לגרום לי למות, לוקחת איתי סכין לשירותים. לא משנה שיש לך בעל וילד שאת אוהבת מאוד, את מרגישה שאת עושה להם טובה בזה שתלכי. גיל היה לוקח אותי להליכות והייתי נשרכת אחריו בלי אנרגיה. היה דוחף לי אוכל כי היה לי אפס תיאבון. הגעתי לרמות רזון קיצו־ניות, הייתי שלד".

משהו כן עזר לך?

"הלכתי לכמה פסיכולוגיות שלא עזרו לי, כי מאוד קשה לטפל בדיכאון. הכל לגמרי חשוך, את חוזרת על עצמך כל הזמן, אבל אז הגעתי לביבליותרפיסטית שאני איתה עד היום, והיא היחידה שה־צליחה לעזור לי, באמצעות כתי־בה. בהתחלה התקשיתי לכתוב והיא אמרה 'תדמייני שהעיניים של תום או של גיל רואות אותך — מה הם מרגישים לגבייך? מה הם היו כותבים עלייך? תרגילי הכתיבה האלה הובילו למבנה של הספר".



מנור בשנות ה־80. "אף אחד לא רצה אותי בקבוצה שלו"

"בהתחלה התייחסתי לאטנט כמשהו שאני לוקחת בשביל לעבוד, אבל גיליתי שזה עושה לי כל כך טוב שאני יכולה להפוך את זה לסם המסיבות שלי. זה כמו שילוב של אקסטה וקוק בלי הדאון שאחרי"

הצלחת לתפקד כאמא?

"דווקא עם תום היה נהדר. במאניה הייתי אמא שמדברת איתו כל הזמן, רוקדת איתו בסלון, משחקת איתו כדורגל על הגג — בחיים קודם לא עשיתי דברים כאלה. היום הוא בן 15, לא זוכר מזה כלום, הדבר היחיד שהוא אומר שהפרייר לו זה שהייתי רבה עם אבא. גם כשהייתי בדיכאון המשכתי לעשות איתו דברים. בג־לל שהיה לי מאוד קשה עם המח־שבות השחורות רציתי להיות איתו כל הזמן. הייתי מתלווה לגיל ולתום לכל מקום שאליו הלכו — גן מאיר, הבריכה, מתקני נינג'ה. פחדתי להישאר לבד אפי־לו בחדר השינה".

לא מזמן, לראשונה אחרי 30 שנה, מנור נפרדה מהקנאביס. "וויד לא בריא לי עם כל הכדורים שאני לוקחת, זה פוגע בפעילות שלהם. בהתחלה ניסיתי להפחית — במקום לעשן כל היום החלטתי שאני מעשנת רק משש בערב עד הלילה, אבל אז הייתי מאריכה את הלילה ומעשנת מלא. יציאת הס־פר גרמה לי למין היי טבעי והבנ־תי שאני לא צריכה את זה יותר. וויד כל כך מחובר לאישיות שלי, שמוזר לי לחיות בלי זה, וכשאני מספרת לחברים שלי, שרובם מע־שנים בעצמם, שהפסקתי, הם קצת בהלם. זה כאילו מוריד מהערך שלי בעיניהם".

איך את מרגישה עכשיו עם החשיפה?

"בהיפו־מאניה יש קטע מטורף שלא אכפת לך להוציא הכל. הייתי מאוד גאה בבלוג שיצרתי ושלחתי לכולם קישור, והספר הוא המשך טבעי. בזמן אמיתי המ־טרה של הכתיבה היתה תר־פויטית, אבל מגיל שש החלום שלי זה להוציא ספר. בהתחלה חשבתי להוציא אותו בשם בדוי, אבל אז החלטתי שאני יכולה לפ־רסם אותו בשמי. הקרובים יודעים עליי ועכשיו גם הרחוקים יידעו".

את מפחדת מהפעם הבאה?

"הדיפרסיה היא הדבר הכי מפחיד שיש. אין יותר גרוע מזה בעולם. את רק רוצה למות כל הז־מן. המאניה מפחידה בגלל שאני יודעת שאחריה תבוא דיפרסיה וכל החושך הזה נופל עליך. אז כן, בטח שאני מפחדת, הייתי במקו־מות הכי נוראים שיש".

הקתדרה

מפגשים מהסוג האינטלקטואלי

כמעט על הכל



© LALANDREW | SHUTTERSTOCK

ד"ר חיים שפירא, מרצה בינלאומי וחוקר רב-תחומי, מומחה בעל-שם עולמי בתחום תורת המשחקים

בגישה הומוריסטית מאירת עיניים, נכיר את פילוסופיית החיים של **ד"ר חיים שפירא**, הנוגעת בתחומי הפילוסופיה, הפסיכולוגיה, הפוליטיקה והספרות.

התכנית:

- **מסע לעמק השאלות הגדולות**
  טולסטוי ושלמה המלך במסע להבנת מעשינו תחת השמש
- **חמישה חוקי טיפשות**
  פרופ' קרלו מריה צ'יפולה מסביר מדוע טיפשות מסוכנת יותר מרשעות
- **מה זה שמאל ומה זה ימין?**
  בעזרתם של הפרופסורים תומס סואל וג'ונתן היידט נעשה סדר בנושא. צפו להפתעות!
- **מדריך לספקן המודרני**
  ננסה לבנות מצפן אשר יעזור לנו לנווט את דרכינו בתוך עידן הטרלול בו אנו חיים. הרצאה בעקבות ספרו החדש של ד"ר חיים שפירא

ימי רביעי, בין השעות 19:30-21:00,
במוזיאון ארץ ישראל (מוז"א) וב-Zoom

מועדי המפגשים:
4.11.26 / 2.12.26 / 6.1.27 / 3.2.27

מחיר הסדרה לנרשמים עד ה-6.8.2026: 380 ₪ במקום 500 ₪,
מילת קוד לקבלת ההנחה: ספקן

מצטרפים ל- יחידי הקתדרה ונהנים מהמחיר הנמוך ומהטבות בלעדיות, עלות ההצטרפות: 50 ₪ אותם מקבלים בחזרה!

עורכת התכניות: ד"ר תמרה ברוש

*5288
052-9990513
katedra.co.il

מוזא
מוזיאון ארץ־ישראל
תל־אביב
חיים לבנון 2